

Arrest

nr. 217 136 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Quai Saint-Léonard 20A
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juni 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 augustus 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 oktober 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 maart 2017 en op 5 mei 2017.

1.3. Op 19 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn afkomstig van Oued Rhiou, Wilayat Relizane. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan en bent dan omwille van financiële redenen moeten stoppen. Uw naam, R.(...), was ook een reden, zo geeft u aan. U heeft immers een oom die in de politiek zat en ondanks het gegeven dat hij amnestie had gekregen, zou dit steeds invloed hebben gehad op uw leven.

U woont samen met uw vader M.(...), uw moeder Y.(...) B.(...) en uw broers S.(...), Y.(...), A.(...) en uw zussen F.(...) en E.(...) in Oued Rhiou. Uw vader werkt als handelaar. Uw broer S.(...) heeft rechten gestudeerd en werkt bij het ministerie van water. Y.(...) heeft zijn studies handel aan de universiteit niet afgewerkt. Hij werkt nu bij de overheid als brandweerman in Relizane. Uw zus studeert geneeskunde aan de universiteit van Oran. Uw broer A.(...) zit in zijn secundair onderwijs. Uw zusje E.(...) zit in de lagere school. Uzelf hebt na uw studies tot aan uw vertrek uit Algerije in 2016 gewerkt als schilder en decorateur. U hebt zich in 2012 ingeschreven om deel te nemen aan testen om te kunnen werken bij de overheid als 'agent de controle'. In 2014 kreeg u een convocatie voor uw legerdienst. In maart of april 2015 kreeg u een convocatie van de politie. Toen u zich aanmeldde op het bureau in Oued Rhiou werd u plots beschuldigd van mensensmokkel naar Europa. U werd vervolgens doorgestuurd naar Oran opdat de militaire rechtbank zich over de zaak kon ontfermen. U bent uiteindelijk daar na drie dagen vrijgelaten omdat uw broer had aangetoond dat u verantwoordelijk bent voor de familie. In 2016 hebt u een toestemming gekregen om het land te verlaten. Op 2 juni 2016 bent u legaal met uw Algerijns paspoort en een Spaans visum geldig van 28/03/2016-27/06/2016 per boot van de haven van Oran naar de haven van Alicante gereisd. U bent vervolgens op 3 juni 2016 uit Alicante doorgereisd naar uw oom O.(...) hier in België om op 6 juni 2016 aan te komen. U had vanuit Algerije documenten zoals convocaties van de politie meegenomen omdat het uw intentie was om hier asiel aan te vragen. U hebt in België uw paspoort alsook deze bewijzen verloren, maar u heeft geen aangifte gedaan bij de politie.

Op 17 augustus 2016, twee maanden na uw aankomst in België en een maand en een half na het verlopen van uw visum, heeft u hier asiel aangevraagd. Bij uw inschrijving legde u uw rijbewijs en uw geboorteakte neer dewelke u niet verloren had omdat u die u bij uw oom thuis had achtergelaten, dit in tegenstelling tot uw paspoort en de convocaties van de Algerijnse politie.

Ter staving van uw asioldossier legt u volgende documenten neer: uw origineel rijbewijs, twee originele geboorteaktes (geldig voor het buitenland afgeleverd op 31/05/2016 en 01/06/2016), een kopie van een document waarin staat dat een zekere R.(...) F.(...) in 2000 amnestie heeft gekregen van de president, verschillende uitnodigingen dd. 2012 om u aan te melden voor het uitvoeren voor testen om als 'agent de controle' te kunnen gaan werken, een blanco strafblad dd. 16/11/2013, een convocatie voor uw legerdienst dd. 20/11/2014, een 'convocatie' om het land te mogen verlaten dd. 17/04/2016 en een schoolcertificaat van het jaar 2009-2010.

B. Motivering

Na beide gehoren door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS1 dd. 14/03/2017 en CGVS 2 dd. 05/05/2017) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U baseert uw asielfrelaas op twee motieven, namelijk vooreerst dat u bij terugkeer vreest uw legerdienst te zullen moeten vervullen (CGVS 1, pp. 2, 5 en 9) en daarnaast dat u geen werk krijgt bij de overheid omwille van het politiek verleden van uw oom, R.(...) F.(...) (CGVS 1, pp. 2, 3 en 9).

Wat betreft uw vrees uw legerdienst te moeten vervullen, dient er te worden opgemerkt dat u in 2014 uw eerste convocatie ontving. U verwijst hiervoor naar het door u neergelegde document (CGVS 1, p. 2). U beweert dat u in maart of april 2015 naar Oran bent gebracht omdat uw zaak in kader van uw legerdienst voor de militaire rechtbank ging verschijnen, doch u werd vrijgelaten omdat uw broer documenten had voorgelegd dat u als oudste zoon verantwoordelijk bent voor het financieel onderhouden van de familie (CGVS 1, pp. 5 en 6 en CGVS 2, p. 2). Vervolgens hebt u op 17 april 2016 een 'convocatie' gekregen om het land voor een bepaalde periode legaal te mogen verlaten. U verwijst

hiervoor naar het door u neergelegde document (CGVS 1, pp. 2 en 6 en CGVS 2, p. 5). Uiteindelijk hebt u zonder melding te maken van enig probleem op 2 juni 2016 het land legaal verlaten via de haven van Oran met uw Algerijns paspoort en een visum voor Spanje (CGVS 1, pp. 5, 6 en 7). Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat u problemen zou hebben gekend hebben omwille van het niet vervullen van uw legerdienst.

De ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees in kader van uw legerdienst wordt verder ondermijnt door het feit dat, alhoewel het reeds in Algerije uw intentie was om in België asiel aan te vragen en u daarom de convocaties van de politie had meegenomen (CGVS 1, pp. 7 en 8), u uiteindelijk pas op 17 augustus 2016 asiel heeft aangevraagd en dit twee maanden na uw aankomst in België op 6 juni 2016 en een maand en half na het verlopen van uw visum op 27 juni 2016. Geconfronteerd met deze laattijdige asielaanvraag werpt u laconiek op dat u eerst wat wilde wandelen en bezoeken wilde afleggen en vervolgens pas asiel aanvragen omdat, eens u in een centrum zit, de levensomstandigheden daar veel minder goed zijn (CGVS 1, p. 8). Het hoeft geen betoog dat dergelijk argument de wenkbrauwen doet fronsen gezien dit niet de houding is van iemand die stelt uit zijn land van herkomst te zijn gevlucht omdat hij zijn legerdienst niet wil aantreden. Deze vaststelling, en zoals reeds werd aangestipt, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van deze door u beweerde vrees.

Verder dient opgemerkt dat u, gezien u geboren bent vóór 1992, u uw studies hebt stop gezet nog vóór december 2011 (u legt zelf een schoolcertificaat neer dat u in 2010 gestopt bent met uw studies) en u het medisch onderzoek hebt doorlopen (CGVS 2, p. 2), geregulariseerd kan worden waardoor uw vrees om uw legerdienst alsnog te zullen moeten vervullen niet aannemelijk is geworden (zie COI Focus Algérie service national: l'insoumission dd. 22/01/2016). U geeft zelf aan dat u het attest met betrekking tot het uitvoeren van de medische tests bij het militair centrum te Tiaret hebt afgegeven aan de militaire rechtbank te Oran, de instantie die zich bezighoudt met het afgeven van de vrijstelling van legerdienst (CGVS 2, p. 2). U zou echter nog steeds geen antwoord gekregen hebben op uw aanvraag tot vrijstelling van legerdienst (CGVS 2, p. 3). Wat er ook van zij, het feit dat u aan alle voorwaarden voldoet voor het verkrijgen van een vrijstelling alsook het feit dat u legaal het land hebt mogen verlaten, wijzen er op dat de Algerijnse autoriteiten uw aanvraag welgezend zijn.

Met betrekking tot het feit dat u slecht wordt bekeken en u specifiek geen werk kan krijgen bij de overheid omwille van het politiek verleden van uw oom, R.(...) F.(...) (CGVS 1, pp. 2, 3 en 9), dient opgemerkt dat dit evenmin aannemelijk is. U beweert dat u ondanks het slagen in de testen om te werken bij de politie niet werd gekozen omwille van uw familienaam (CGVS 1, p. 3). U legt echter geen enkel bewijs neer dat u effectief geslaagd bent voor deze testen. U legt slechts documenten neer waarin u wordt uitgenodigd om deel te nemen aan testen om als 'agent de controle' te kunnen gaan werken, niets meer en niets minder (CGVS 1, p. 2). Bovendien beweert u dan ook nog eens dat uw eigen broers S.(...) en Y.(...) wel bij de overheid werken (CGVS 1, p. 4). Uit bovenstaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat u ook deze door u 'aangehaalde vrees' niet aannemelijk hebt gemaakt.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw origineel rijbewijs, twee originele geboorteaktes (geldig voor het buitenland afgeleverd op 31/05/2016 en 01/06/2016), verschillende uitnodigingen dd. 2012 om u aan te melden voor het uitvoeren van testen om als 'agent de controle' te kunnen gaan werken, een blanco strafblad dd. 16/11/2013, en een schoolcertificaat van het jaar 2009-2010, hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit, uw studies, uw voornemen om bij de overheid te werken, gegevens die hier niet ter discussie staan. Verder wijzigen de convocatie voor uw legerdienst dd. 20/11/2014 en een 'convocatie' om het land te mogen verlaten dd. 17/04/2016 niets aan bovenstaande appreciatie. Meer nog, en zoals reeds wed aangestipt, bevestigen ze dat u in aanmerking komt voor regularisatie / vrijstelling van uw legerdienst. Wat betreft de kopie van een document waarin staat dat een zekere R.(...) F.(...) in 2000 amnestie heeft gekregen van de president dient te worden opgemerkt dat dit document, dat daarenboven louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd, niet aantoont dat u omwille van deze familienaam R.(...) geen functie zou kunnen krijgen bij de overheid.

Tot slot dient te worden aangestipt dat uit het administratief dossier blijkt dat u effectief over een Algerijns paspoort beschikt waarmee u in 2016 een visum voor Spanje heeft bemachtigd geldig van 28/03/2016-27/06/2016. Uit deze informatie blijkt verder dat u reeds op 04/09/2011 een visumaanvraag

had ingediend voor België hetgeen er op wijst dat u reeds voor uw 'zogezegde' problemen vanaf 2012 (CGVS 1, p. 5) het land trachtte te verlaten, hetgeen u nota bene zelf ook toegeeft (CGVS 1, p. 5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en machtsoverschrijding, poneert verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens voldoet hij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiair beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met alle elementen. Hij licht toe dat hij op dezelfde dag van de bestreden beslissing, *i.c.* 19 mei 2017, documenten aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft overgezonden per e-mail. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had deze stukken dus in aanmerking moeten nemen of diende de bestreden beslissing in te trekken om het mogelijk te maken “om de vraag op het schijnsel van deze documenten in te schatten.” Verzoeker laat gelden dat er ter staving van zijn asielmotieven actueel twee bijkomende oproepingsbrieven met betrekking tot zijn militaire dienst voorliggen, evenals “een overname van zijn gezin (KEFALA)” en een beslissing van de militaire rechtbank. Deze stukken ondersteunen zijn verklaringen dat er een procedure voor de militaire rechtbank werd ingeleid naar aanleiding van zijn weigering om gevolg te geven aan de oproep voor de militaire dienstplicht, en dat hij werd vrijgelaten omdat hij het gezinshoofd is.

In het administratief dossier bevinden zich ook zijn verschillende visumaanvragen. Hij herhaalt zijn verklaringen dat hij reeds in 2011, 2012 en 2013 visums had aangevraagd maar hij pas in 2016 een visum heeft verkregen. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij pas na het verlopen van zijn visum een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, werpt verzoeker op dat het niet zeldzaam voorkomt dat asielzoekers slechts een verzoek om internationale bescherming indienen na afloop van de geldigheidsduur van het visum waarover zij beschikken, en dat zulks – in tegenstelling tot wat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt voorgehouden – “niettemin minder de elementen niet geloofwaardig [maakt] die de verzoekende partij aan de hand van zijn beroep en aan de nieuwe afgegeven documenten die overeenstemmen waar met hem tevoren heeft verklaard.”

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het politiek verleden van zijn oom in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Hij citeert een passage uit de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevoegde COI Focus “Algerie. Service national: l’insoumission” van 22 januari 2016 en zet uiteen “De verzoekende partij heeft bewijst dat hij voor het hele gezin (vader, moeder, broers en zus) moeten zorgen (zie KEFALA). De verzoekende partij heeft bewijs dat een oom van hem politieke activiteit tegen Mijnheer Bouteflika heeft gedaan (zie Document van amnestie van R.(...) Z.(...)). De verzoekende partij heeft ook bewijs dat een militaire rechtbank heeft een beslissing genomen (schorsing van de verklaring). De zaak is nog hagende voor deze militaire rechtbank.

Hij kan niet werk krijgen omwille van het feit dat hij als “insoumis wordt beschouwd en dat hij had een oom die politieke actief was tegen de voorzitter van Algerije, Mijnheer Bouteflika.” Verzoeker wijst er verder op dat het visum voor België dat hij in 2011 heeft aangevraagd een toeristenvisum was, dat wat betreft de tewerkstelling van zijn broer voor het ministerie van water, hij duidelijk heeft aangegeven dat het om een tijdelijk contract ging dat beëindigd werd, en dat het administratief dossier geen informatie bevat met betrekking tot de situatie en gevolgen in hoofde van een persoon die geen militaire dienst heeft verricht en terugkeert naar Algerije, noch wat betreft de vraag of de voorziene gevangenisstraffen (van vijf maand tot drie jaar) ook effectief worden uitgevoerd.

Verzoeker wijst er nog op dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoeker begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een manifeste appreciatiefout door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden en moet artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet worden toegepast.

Tot slot argumenteert verzoeker als volgt: *"Dat, in overeenstemming met de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980, zelfs indien de tegenpartij beschouwde dat de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van de status voor vluchtelingen, diende ze toch haar beslissing te motiveren onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysieke integriteit. Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt; Dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen; Dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het GGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is; Dat de beslissing van het CGVS dient vernietigd te worden en de verzoekster de status toe te kennen van vluchteling en ten subsidiaire titel haar de subsidiaire beschermingsstatus te geven; Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;"*

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een e-mail dd. 19 mei 2017 gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de als bijlage gevoegde documenten (een *attestation de Kefala (prise en charge familiale)* dd. 31 augustus 2014 met vertaling in het Frans, een convocatie dd. 30 januari 2013 met vertaling in het Frans, een convocatie dd. 29 juli 2013 met vertaling in het Frans, een kopie van de verso van de twee convocaties met vertaling in het Frans en een beslissing van de militaire rechtbank dd. 7 april 2015 met vertaling in het Frans).

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij beweert dat hij in maart of april 2015 naar Oran werd gebracht omdat zijn zaak in het kader van zijn legerdienst voor de militaire rechtbank ging verschijnen, doch hij werd vrijgelaten omdat zijn broer documenten had voorgelegd dat hij als oudste zoon verantwoordelijk is voor het financieel onderhouden van de familie, hij vervolgens een 'convocatie' heeft gekregen om het land voor een bepaalde periode legaal te mogen verlaten en hij uiteindelijk zonder melding te maken van enig probleem op 2 juni 2016 het land legaal heeft verlaten via de haven van Oran met zijn Algerijns paspoort en een visum voor Spanje zodat hieruit bezwaarlijk kan afgeleid worden dat hij problemen zou hebben gekend omwille van het niet vervullen van zijn legerdienst, (ii) de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees in het kader van zijn legerdienst verder wordt ondermijnd door het feit dat, alhoewel het reeds in Algerije zijn intentie was om in België asiel aan te vragen, hij uiteindelijk pas op 17 augustus 2016, twee maanden na zijn aankomst in België en een maand en half na het verlopen van zijn visum, asiel heeft aangevraagd, (iii) hij geregulariseerd kan worden waardoor zijn vrees om zijn legerdienst alsnog te zullen moeten vervullen niet aannemelijk is geworden, (iv) zijn bewering dat hij slecht wordt bekeken en hij specifiek geen werk kan krijgen bij de overheid omwille van het politiek verleden van zijn oom evenmin aannemelijk is daar (1) hij beweert dat hij ondanks het slagen in de testen om te werken bij de politie niet werd gekozen omwille van zijn familienaam doch hij geen enkel bewijs neerlegt dat hij effectief geslaagd is voor deze testen en (2) hij beweert dat zijn broers S. en Y. wel bij de overheid werken, (v) zijn origineel rijbewijs, twee originele geboorteaktes, verschillende uitnodigingen dd. 2012 om zich aan te melden voor het uitvoeren van testen om als 'agent de controle' te kunnen gaan werken, een blanco strafblad dd. 16/11/2013 en een schoolcertificaat van het jaar 2009-2010 betrekking hebben op zijn identiteit, nationaliteit, zijn studies en zijn voornemen om bij de overheid te werken, gegevens welke niet ter discussie staan, de convocatie voor zijn legerdienst dd. 20/11/2014 en een 'convocatie' om het land te mogen verlaten dd. 17/04/2016 niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie, temeer de documenten bevestigen dat hij in aanmerking komt voor regularisatie/vrijstelling van zijn legerdienst en de kopie van een document waarin staat dat een zekere R. F. in 2000 amnestie heeft gekregen van de president niet aantoon dat hij omwille van deze familienaam R. geen functie zou kunnen krijgen bij de

overheid en (vi) hij reeds op 4 september 2011 een visumaanvraag had ingediend voor België, hetgeen erop wijst dat hij reeds voor zijn 'zozegde' problemen vanaf 2012 het land trachtte te verlaten, hetgeen hij zelf ook toegeeft.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 mei 2017 (CG nr. 1616664), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gepronounced vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar Algerije zijn legerdienst zal moeten vervullen. De Raad merkt te dezen vooreerst op dat deze door verzoeker aangehaalde vrees op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch binnen het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming vermits het tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat behoort om een militaire dienstplicht in te stellen en eventuele sancties te voorzien in hoofde van diegenen die er zich zonder valabele reden aan onttrekken. Een dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij ten gevolge van zijn dienstweigering onevenredig zwaar zal worden bestraft wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn voorgehouden dienstweigering onevenredig zwaar zal worden bestraft om één van voormelde redenen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Wat betreft uw vrees uw legerdienst te moeten vervullen, dient er te worden opgemerkt dat u in 2014 uw eerste convocatie ontving. U verwijst hiervoor naar het door u neergelegde document (CGVS 1, p. 2). U beweert dat u in maart of april 2015 naar Oran bent gebracht omdat uw zaak in kader van uw legerdienst voor de militaire rechtbank ging verschijnen, doch u werd vrijgelaten omdat uw broer documenten had voorgelegd dat u als oudste zoon verantwoordelijk bent voor het financieel onderhouden van de familie (CGVS 1, pp. 5 en 6 en CGVS 2, p. 2). Vervolgens hebt u op 17 april 2016 een 'convocatie' gekregen om het land voor een bepaalde periode legaal te mogen verlaten. U verwijst hiervoor naar het door u neergelegde document (CGVS 1, pp. 2 en 6 en CGVS 2, p. 5). Uiteindelijk hebt u zonder melding te maken van enig probleem op 2 juni 2016 het land legaal verlaten via de haven van Oran met uw Algerijns paspoort en een visum voor Spanje (CGVS 1, pp. 5, 6 en 7). Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat u problemen zou hebben gekend hebben omwille van het niet vervullen van uw legerdienst.*

De ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees in kader van uw legerdienst wordt verder ondermijnt door het feit dat, alhoewel het reeds in Algerije uw intentie was om in België asiel aan te vragen en u daarom de convocaties van de politie had meegenomen (CGVS 1, pp. 7 en 8), u uiteindelijk pas op 17 augustus 2016 asiel heeft aangevraagd en dit twee maanden na uw aankomst in België op 6 juni 2016 en een maand en half na het verlopen van uw visum op 27 juni 2016. Geconfronteerd met deze laattijdige asielaanvraag werpt u laconiek op dat u eerst wat wilde wandelen en bezoeken wilde afleggen en vervolgens pas asiel aanvragen omdat, eens u in een centrum zit, de levensomstandigheden daar veel minder goed zijn (CGVS 1, p. 8). Het hoeft geen betoog dat dergelijk argument de wenkbrauwen doet fronsen gezien dit niet de houding is van iemand die stelt uit zijn land van herkomst te zijn gevlucht omdat hij zijn legerdienst niet wil aantreden. Deze vaststelling, en zoals reeds werd aangestipt, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van deze door u beweerde vrees.

Verder dient opgemerkt dat u, gezien u geboren bent vóór 1992, u uw studies hebt stop gezet nog vóór december 2011 (u legt zelf een schoolcertificaat neer dat u in 2010 gestopt bent met uw studies) en u het medisch onderzoek hebt doorlopen (CGVS 2, p. 2), geregulariseerd kan worden waardoor uw vrees om uw legerdienst alsnog te zullen moeten vervullen niet aannemelijk is geworden (zie COI Focus

Algérie service national: l'insoumission dd. 22/01/2016). U geeft zelf aan dat u het attest met betrekking tot het uitvoeren van de medische tests bij het militair centrum te Tiaret hebt afgegeven aan de militaire rechtbank te Oran, de instantie die zich bezighoudt met het afgeven van de vrijstelling van legerdienst (CGVS 2, p. 2). U zou echter nog steeds geen antwoord gekregen hebben op uw aanvraag tot vrijstelling van legerdienst (CGVS 2, p. 3). Wat er ook van zij, het feit dat u aan alle voorwaarden voldoet voor het verkrijgen van een vrijstelling alsook het feit dat u legaal het land hebt mogen verlaten, wijzen er op dat de Algerijnse autoriteiten uw aanvraag welgezend zijn.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Waar verzoeker vooreerst hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de aanvullende stukken die hij op 19 mei 2017, de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen en aan hem werd verstuurd, per e-mail heeft verzonden aan verwerende partij, stelt de Raad vast dat deze e-mail werd verzonden om 17.28 uur. Daar het moment van de verzending van de bestreden beslissing kruiste met het moment waarop een aantal bijkomende stukken werden overgemaakt, kan bezwaarlijk worden volgehouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te gepasten tijde had kunnen of moeten kennis nemen van de kwetsieve aanvullende gegevens. Wat betreft de inhoud van de bijkomende stukken waarop verzoeker alludeert, en die actueel voorliggen, merkt de Raad op dat deze niet van aard zijn om afbreuk te doen aan voormelde weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, noch aan de conclusie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eraan verbonden heeft. Ook deze stukken (een document tenlasteneming d.d. 31/8/2014, een convocatie van het ministerie van defensie d.d. 30/1/2013, een convocatie van het ministerie van defensie d.d. 29/7/2013 en een beslissing tot opschorting van de uitspraak van de militaire rechtbank te Oran d.d. 7/4/2015) hebben immers betrekking op aspecten van verzoekers relaas die op zich niet meteen worden betwist, met name dat verzoeker in het verleden werd opgeroepen voor zijn militaire dienstplicht doch hij hieraan geen gevolg heeft gegeven en werd vastgehouden maar vervolgens terug werd vrijgelaten op grond van zijn hoedanigheid als gezinshoofd. Nergens uit de door verzoeker bijgebrachte documenten kan blijken dat hij vervolgens nog verdere problemen zou hebben gekend omwille van het niet vervullen van zijn legerdienst, noch dat zijn zaak thans nog zou hangende zijn voor de militaire rechtbank of dat hem verdere procedures en/of straffen boven het hoofd zouden hangen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Algerie. Service national: l'insoumission”* van 22 januari 2016) overigens dat verzoeker in aanmerking komt voor een vrijstelling van de legerdienst (p. 10-11). Deze informatie wordt door verzoeker niet betwist, noch met andersluidende informatie ontkracht. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker geenszins aan dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van het niet vervullen van zijn legerdienst. De kritiek in het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In zoverre verzoeker voorts opwerpt dat het niet zeldzaam voorkomt dat asielzoekers slechts een verzoek om internationale bescherming indienen na afloop van de geldigheidsduur van het visum waarover zij beschikken, en dat zulks – in tegenstelling tot wat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt voorgehouden – *“niettemin minder de elementen niet geloofwaardig [maakt] die de verzoekende partij aan de hand van zijn beroep en aan de nieuwe afgegeven documenten die overeenstemmen waar met hem tevoren heeft verklaard.”*, brengt hij geen overtuigende verklaring bij voor het feit dat hij zelfs ná het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum, ruime tijd (*i.e.* anderhalve maand) getalmd heeft vooraleer hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingeleid. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Aan verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd waarom hij zo lang heeft gewacht om zich vluchteling te verklaren. Zijn antwoord *“ik wandelde en ik was eerst wat aan het bezoeken en dan besloot ik asiel aan te vragen, want vanaf je in centrum zit dan is het anders, ik ga niet in detail maar het leven in centrum is niet goed met 8 in kamer slapen”* (administratief dossier, stuk 5B, p. 8) toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een

gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt wel degelijk de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Verzoeker slaagt er, gelet op het voorgaande, niet in een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken omwille van zijn voorgehouden dienstweigering. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde convocaties zijn niet van dien aard dat ze deze appreciatie kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze convocaties correct als volgt: *“Verder wijzigen de convocatie voor uw legerdienst dd. 20/11/2014 en een 'convocatie' om het land te mogen verlaten dd. 17/04/2016 niets aan bovenstaande appreciatie. Meer nog, en zoals reeds wed aangestipt, bevestigen ze dat u in aanmerking komt voor regularisatie / vrijstelling van uw legerdienst.”*

2.5.2. Verzoeker stelt daarnaast dat hij geen werk kan krijgen bij de overheid omwille van het politiek verleden van zijn oom. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift correct op dat dit politiek verleden van zijn oom in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Hij maakt echter nog steeds niet aannemelijk dat hij om deze reden geen werk zou kunnen krijgen bij de overheid. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Met betrekking tot het feit dat u slecht wordt bekeken en u specifiek geen werk kan krijgen bij de overheid omwille van het politiek verleden van uw oom, R.(...) F.(...) (CGVS 1, pp. 2, 3 en 9), dient opgemerkt dat dit evenmin aannemelijk is. U beweert dat u ondanks het slagen in de testen om te werken bij de politie niet werd gekozen omwille van uw familienaam (CGVS 1, p. 3). U legt echter geen enkel bewijs neer dat u effectief geslaagd bent voor deze testen. U legt slechts documenten neer waarin u wordt uitgenodigd om deel te nemen aan testen om als ‘agent de controle’ te kunnen gaan werken, niets meer en niets minder (CGVS 1, p. 2). Bovendien beweert u dan ook nog eens dat uw eigen broers S.(...) en Y.(...) wel bij de overheid werken (CGVS 1, p. 4). Uit bovenstaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat u ook deze door u ‘aangehaalde vrees’ niet aannemelijk hebt gemaakt.*

(...)

Wat betreft de kopie van een document waarin staat dat een zekere R.(...) F.(...) in 2000 amnestie heeft gekregen van de president dient te worden opgemerkt dat dit document, dat daarenboven louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd, niet aantoon dat u omwille van deze familienaam R.(...) geen functie zou kunnen krijgen bij de overheid.”

Verzoeker brengt hier tegen in dat zijn broer slechts een contract had van beperkte duur en hij niet langer voor het ministerie van water werkt. De Raad leest in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen **“Wat doet S.(...)? hij werkte beperkte duur contract bij ministerie van water (...) dus hij werkt bij de overheid? ja bij ministerie van water”** (administratief dossier, stuk 5B, p. 4) en **“hoe komt het dat S.(...) dan wel bij ministerie van binnenlandse zaken kan werken? hij werkt er twee jaar al en het is de wilayat die hem aanstelt het is geen definitief contract (...)”** (administratief dossier, stuk 5A, p. 4). Dat het om een contract van beperkte duur zou gaan doet echter niets af aan het gegeven dat verzoekers broer wel degelijk een functie bij de overheid heeft verkregen. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat blijkens zijn verklaringen ook zijn andere broer Y. als brandweerman tewerkgesteld is bij de overheid (administratief dossier, stuk 5B, p. 4). Dat verzoeker geen werk zou kunnen krijgen bij de overheid omwille van zijn familienaam R. kan aldus niet in redelijkheid worden aangenomen. Een dergelijk feit kan overigens hoe dan ook bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig worden geacht om in hoofde van verzoeker gewag te maken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5.3. Verzoekers rijbewijs, twee geboorteaktes, de verschillende uitnodigingen dd. 2012 om zich aan te melden voor het uitvoeren van testen om als ‘agent de controle’ te kunnen gaan werken, zijn blanco strafblad dd. 16/11/2013 en het schoolcertificaat van het jaar 2009-2010 hebben slechts betrekking op zijn identiteit, nationaliteit, studies en zijn voornemen om bij de overheid te werken, gegevens die het voorgaande niet worden betwist, en zijn verder niet dienend voor de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

2.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Algerije zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker nog poneert dat de beslissing met machtsoverschrijding is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat hij niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing en, zoals blijkt uit wat voorafgaat, hij evenmin aantoont dat de beslissing zou steunen op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS